

Goriško-beneški dnevnik

Seja goriškega občinskega sveta

Odobren proračun občinskih podjetij ki izkazuje 19 milijonov lir dobička

Stališče občinske uprave do napeljevalne vodovoda v Števerjanu

Nova delovišča in pogozdovalešča - Javna razsvetljava

Pretežni del večerajšnje seje goriškega občinskega sveta je bil posvečen obravnavi občinskega proračuna za leto 1959. Preden pa so prišli na to točko je svetovalec Battello (KPI) vprašal župana, kdaj bodo razpravljal o ATA, župan je odgovoril, da bodo na prihodnji seji razpravljal o ATA, prosti coni in urbanističnem načrtu.

Ob prisotnosti voditeljev občinskih podjetij Dr. Chienta, Rolija in inž. Rigonata sta odborniki Galarotti in Poterzio prebrala poročilo, ki izkazuje 19 milijonov lir dobička, katerega sta prinesla podjetju elektrarna in plinarica, medtem ko ima vodovod izgubo.

Sledila je obsežna razprava, v kateri so se priključili k besedi številni svetovalci. Odvetnik Stillovič je vprašal, kako je z napeljevalno vodo v Števerjanu, Battello pa je odgovoril, da imajo v Števerjanu javni pip in o uhanju plana. Dr. Calderini (KD) je poudaril, da bi moral na najti rešitev za vodovod. Spregovorila sta se Candussi (PSLI) in Attensi (PLI).

Vsem je odgovoril tehnični direktor inž. Rigonati, ki je seznanjen s svetovalci z akcijami podjetja, da bi se ustvarila samostojni vodovod. S tem namenom je pričelo vstopiti pri Mucchetti, vendar doslej ni ugotovilo, če bo voda pitna. Števerjanska občina je prejela od države denarno nakazilo, ki ga bo - kakor smo pozneje izvedeli iz ust župana Dr. Bernardisa - lahko uporabila šele čez tri ali štiri leta, s katerim bo napeljala vodo.

Ker je nedeljska predstava odpadla, bo SNG gostovalo v Dobreduhu v ponedeljek 23. t.m. ob 20.30. uri s pravilnično igro v štirih dejanjih.

Pepelka

Ob običajni vendar za sedaj še ni pripravila načrta. Ker goriška občina ne preveže skrb za vodovod v Števerjanu, je predlagala naslednje rešitev: napeljala bo vodovod do števerjanskega občinskega zemljišča ter dobavljala Števerjan vodo po 40 lir za kubični meter, SAFOG pa naj se obveže, da bo skrbel za vse ostalo. Inženir Rigonati je tudi povedal, kako je z iskanjem vode v Ukancih v Števerjanu. Rekel je, da je v vodi velik odstotek živega srebra.

Ker rabi mesto vedno več vode, bodo zgradili še en vodovod; najprimernejši kraj bo na Kalvariji. Čeprav bo precej visoko, bodo morali v notetobitnikih še vedno uporabljati posebne črpalke.

Glede javnih pip je rekel, da spada to vprašanje v pristojnost občinskega sveta in da jih odstranjuje, če tako sklene občinski svet.

Nato so prešli na dnevni red ter odobrili šest delovišč in pogozdovalešč za nekaj nad 20 milijonov lir, v katerih bo 105 brezposelnih delavcev dobilo zaposelitev prihodnjega zimo.

Zamenjali bodo kandelabre v zgornjem delu Drevovala XX. septembra ker so ugotovili, da luči, ki so napravljene v obliki svetlobnega stebra, slepijo vozače. Te luči bodo namestili v parkih, na njihovo mesto pa bodo postavili nove.

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. Oče sploh ne ve, da misliš oditi...»

Zase sem prišla vprašati, ne zanj...», «A kako si si mogla izmisliti kaj takega?», je vprašala Marta. Sumila je, da jo je vendarle poslal Ivan.

«Tako. Rada bi vedela, kaj nameravaš s menoj?», Marta je sklonila glavo. Vprašanje je bilo zastavljeno vztrajno. Bilo je tako težko, tako mučno odgovoriti nanj. Zagledala se je v Katico.

Sedela je pred njo, drobna in majhna; vsaj za ta leta premajhna, za pol še otroškim obrazom in z veliko odkrito-

Občinski svet

Občinski svet je imel večeraj polno roko dela s pripravo. Med njimi je bil tudi pripravi, ki ga je vložil odvetnik Cesare Devetaj proti razsodbi goriškega sodnika od 21. novembra 1957. leta, s katero je bil 27-letni Livio Zearo iz UL Visini 10 (Ločnik) obsojen na 20.000 lir kazni, povračilo škode žrtvi Alessandro Fesano, plačilo procesnih stroškov in stroškov civilne stranke (20.000 lir), ker naj bi vozil po levi strani ceste in povzročil omenjeno žensko.

Odv. Devetaj je svoj priziv utemeljeval s tem, da je motoklist Zearo vozil po desni strani in da je bila Fosano sama kriva, če je prišla pod vozilo.

Ob prisotnosti nekaterih priči so znova proučili dogodek. Zearo se je 30. aprila 1956. leta s motoklikom BMW vrnil iz Gorice proti Krmini. Bila je skoraj 10. ura zvečer in cesta dovolj razsvetljena. Vozil je zmerno. Ko je prevozil glavni ločniški trg in zapeljal v UL Udine, je opazil na pločniku neko žensko v družbi dveh deklet. Nenadoma je starejša ženska, ki se je pozneje izkazalo, da je 23-letna učiteljica A. Fosano iz Verduvega korza št. 1 stekla čez cesto. Skoraj na sredini ceste je prišlo do neizogibnega trčenja, kajti motoklist je bil pripravljen na vse drugo prej kot na to, da mu bo ženska tako rekoč skočila pred vozilo. Pri trčenju si je učiteljica na treh krajih zlomila levo nogo, motoklist pa se je drsnil po asfaltu in kakih 15 metrov v bolnišnico, kjer so ugotovili, da bo ohranila 40 dnev, če ne bodo nastale komplikacije. V resnici se je Fosano zdravila veliko več, skoraj tri mesece.

Zrtev nesreče je večeraj povedala še nekaj zanimivega, kar je sodejnik pomagal pri pravdovanju. Ko se je usodnega večera razgovarjala s svojima učenkama na pločniku (z njima se je vrnila iz bližnjega šolskega poslopja, kjer je imela večerni tečaj), je opazila, da jo na drugi strani ceste pričakuje zarocenec. Stetila je k njemu, ne da bi se prej temeljito prepračila, če je cesta prosta.

Obramba je to dejstvo izkoristila, kako pa mogla vedeti, zakaj takrat, ko se je Marta še odločala, kako bi ukrenila s Katico, je ta že stala pred njo, da bi jo vprašala o vsem.

Katica je obstala v sobi. Marta se je ozrla po njej. Ko je Katica dognala, kje mati sedi, je stopila proti njej in sedla njej nasproti. Skoraj ni bilo opaziti, da dekle ne vidi, tako natančno je vse opravila.

«Kaj je, Katica?», je vprašala Marta, da bi preganila mučni molk, ki je nastal med njima. «Ne bi rajši šla ven na sonce?», «Do zdaj sem bila...»

Marta je bila v zadregi, kakor bi slutila, zakaj je Katica prišla, ali pa kakor bi se odločala, ali naj začne z njo pogovor o odhodu v svet. Katica ni poznala ovinkov, kakor drugi ljudje, ki prej vse premislijo, preden se odločijo. Vprašala je mater naravnost in odločno: «Ali res misliš oditi?», «Marta je vzdignila glavo in se začudeno zagledala v Katico.

«Kaj misliš s tem?», «Vprašala sem te, ali res misliš oditi od nas?», Zdal se je, da Marta razumela vprašanje, ali se mu vsaj ni mogla izogniti. Nekaj jo je pretreslo. Bilo je tako naravnost vprašano, da ni mogla oklevati. Prišel je čas, ko se bo morala pomeniti o tem. Cutila je, da se bo ta trenutek marsikaj odločilo. Vendar je še vprašala: «Kam naj bi odšla?», «Po svetu», «Ali te je Ivan poslal?», «Ne, nihče me ni poslal. O